

## Ciutura cu fluturi

Dragos Niculescu

---

Visa frumoasa-mi mamă sălbatici cai de pustă  
cînd m-am născut spre-a umple cu viața mea nevoi,  
și chiar podișca aia, cam ruptă și îngustă,  
am uns-o, la-nceputuri de drum, cu usturoi.

Și chiar cocoșii nopții, din vîrfuri de ulucă,  
și chiar mireasa tristă ce bîntuia confuz  
mă salutau ca pe-unul bolnav de dor de ducă,  
trăind de mic în șansa unui destin lehoz.

Simțeam sub tălpi nisipul fierbînd ca amintirea,  
îmi scîrțiau prin sînge căruțe mari cu fîn,  
dar îmi era mai bine, mai clară-aveam privirea  
și-un busuioc în vară mi se usca la sîn.

Azi parcă tai cu mine copaci pentru sicrie,  
mă doare osul lumii ca-n preajmă de blestem,  
mă sinucid adesea c-un hohot din pruncie,  
m-azvîrl cu inconștientă în flăcări de poem.

Și nu mai știu pădurea s-o locuiesc eroic,  
prin peșteri bate vîntul de cînd le ocolesc,  
pe ciutura cea veche m-așteaptă fluturi stoic,  
țigăncile-mi descîntă, la bălți, să le iubesc.

Cum să mă-mbăt cu apă de rîu cînd mi-este sete  
ca lacrima terestră s-o epurez de glod?  
Cum să-mi aștern ospățul de iarbă pe-ndelete  
cînd sînt flămînd de umbre captive în năvod?

În brațe-mi bolovanul tot trage înspre casă,  
sub talpa mea pămîntul rodește hoți de lut  
și cei rămași să-mpartă pe lume melci de masă  
tot fug să-mpuște cerbii boncăluind în rut.

Dar, Doamne, vreau cămașa s-o dărui înainte,  
simt lumînări, de-acuma, prin veac cum mi se-aprind  
și-n trupul meu de alge îmi cîntă scoici preasfinte  
de dragostea din urmă, în însăși ea fiind.

(Din volumul "Cinci vreascuri și fapta de mîine"  
Autor: Dragoș Niculescu)